

Jana Šeblová - Vánoční dárek

"Božíčku, ten je krásný," radovala se manželka nad obrovskou krabicí pod ozdobeným vánočním stromkem. "Jako živý, a... opravdu mi ho dáváš jen tak?" obrátila se k manželovi a v duchu se hrozně styděla za ubohý pletený svetr a dvě košile.

"Jak jinak než jen tak bych ti ho dával, blázínku," řekl manžel shovívavě a přerušil zajímavé děkování: "Pojd', přečtem si návod a vyzkoušíme ho."

"Vážený spotřebiteli, tímto se vám dostává do rukou MECHANICKÝ MILENEC nejvyšší kvality, který ve vaší domácnosti ke spokojenosti celé vaší rodiny, jak doufáme, plně nahradí jakékoliv nedokonalé milence živé. Jeho odlehčená konstrukce z eloxovaného hliníku podpírá trup a končetiny, převážně z dichlortetraethylpolyfluoretahexaethylenu a trivinylnípoly..." slabikovala manželka.

"Tohle můžeš přeskočit," přerušil ji manžel. "Nechal jsem si ho vyzkoušet v obchodě. Když odklopíš tuhle destičku, dostaneš se k bateriím. Prý se vybíjejí nerovnoměrně podle druhu činnosti, při zaměstnání náročnějším na spotřebu energie je tedy výhodnější ho zapojit do sítě přes adaptér, pokud tě ovšem nebude rušit šňůra..." zatvářil se manžel více významně a spiklenecky a pokračoval: "Tady tím tlačítkem se spouští, ale předtím si musíš nastavit na otočné stupnici program: procházka, návštěva kulturního podniku, večere v restauraci, večere v soukromí, noční procházka, bar, milování. Lístky, rezervaci stolů, občerstvení - tedy věci, které se musí objednávat dlouho před zvolením příslušného programu, si bohužel musíš zařídit sama. Plně automatický, dlouhodobě a individuálně programovatelný milenec prostě u nás není k sehnání. Dělají ho zatím jen Japonci s výhradní dodávkou na americký trh," povzdechl si manžel. "Ale tenhle zas má proti americkému volbu tykání nebo vykání."

Manželka ho stejně moc nevnímala, jen střídavě hladila jeho a vánoční dárek a dojatě šeptala: "Vždyť musel stát hrůzu peněz, takovou škodu si dělat..."

"Vyzkoušíš ho, ne?" řekl manžel. "Jestli se ti chce, tak s ním můžeš někam vyrazit. Půjdu si brzy lehnout, zítra odjízďím služebně pryč, tak aspoň nebudu mít výčitky, že tě tu nechávám samotnou."

"Vážně by ti to nevadilo?" zaradovala se manželka. "Šla bych moc ráda, na půlnoční už jsem nebyla ani nepamatuju, ty na to stejně moc nejsi, vid'?" přesvědčovala spíš sebe a honem se běžela nalíčit a obléknout. Pak vybalila Mechanického Milence z krabice a vybrala pro něj ze sady náhradních dílů zimní variantu oblečení. Moc podle jejího vkusu to sice nebylo, ale řekla si, že ho oblékne hned po svátcích. Pak zaváhala nad stupnicí programů, zvolila NÁVŠTĚVU KULTURNÍHO PODNIKU a rozechvěle stiskla tlačítko. A Milenec oživil!

"Jsem velmi rád, že vás mohu doprovázet, jistě to bude zážitek... po mnoha stránkách," dodal a významný tón hlasu doprovodil stejným druhem pohledu. Pak nabídl manželce rámě. Byl dokonalý. S úsměvem dítěte nadšeného hračkou se do něho zavěsila a vyšli do jiskřícího mrazu.

Políbil ji, jaksi mimoděk a nezávazně, ještě než vešli do kostela, ale pak vypadal plně zaujatý mší. Pravda, asi toho moc nechápal (co *vlastně takový mechanický milenec vůbec může chápat*, napadlo ji), protože stále tleskal a zaskočeně se rozhlížel, když závěrečnou koledu zpívali všichni přítomní, jenže: *Darovanému koni na zuby* a tak dále, a tak se snažila s potěšením si prohlížet jeho výstavní profil. Částečně se jí to i dařilo.

Když vyšli, za prvním rohem ji políbil znovu, tentokrát už vášnivě, a podobně jako prve zašeptal: "Opravdu, zážitek to byl nádherný..." a opět jí nabídl rámě. Jenže pak šel a šel a šel, tak nějak PŘÍLIŠ mechanicky, a pak si navíc se znepokojením všimla, že v pravidelných

intervalech bliká.

"Proboha, kde je nejbližší pumpa?" napadlo ji, ale vzápětí si uvědomila, že ON není auto. Že by docházely baterie... takhle brzy? To by bylo nepříjemné - až domů by ho těžko dokázala odnést, kdyby se jí teď složil na ulici, a že by v jednu hodinu v noci na Hod Boží sehnala náhradní baterky, byla až příliš fantastická představa.

V záblesku šťastného nápadu zkusila přepnout program. Milenec ztratil vzhled utrápeného robota, zářivě se usmál, objal ji kolem ramen a řekl: "Je tak nádherně, že by neškodilo se trochu ještě projít, co říkáte?"

"Ráda, moc ráda," odpověděla s úlevou, že se jí tak lehce podařilo vyřešit technický problém s blikáním.

"Podívejte, ty hvězdy, a ten měsíc," povídal Milenec uchváceně s tváří obrácenou k obloze a nastavoval profil zas z trochu jiného úhlu. "Ale vy jste daleko krásnější," dodal tak přesvědčivě, že by mu jeden skoro uvěřil. To už jí hleděl přímo do očí, pomalu přibližoval svou tvář k její a zrychleně oddychoval.

"Co kdybychom šli domů," navrhla. Už byly tři ráno a uvědomila si, že už ji hezky dlouho zebou nohy, kozačky nekozačky.

"Pozvete-li mě, bude mi potěšením," odpověděl Milenec a proběhla jím nějaká vibrace. Lekla se, že se zas něco děje, ale pak jí došlo, že to bude chvění radostného očekávání, vlna vzrušení nebo nějaká podobně románová rekvizita.

"Až tak zábavný zase není," pomyslela si. "Ale co."

Uvidí časem, vždyť všechny programy ještě nevyzkoušela.

Milenec tentokrát vydržel až domů. Opatrně si za dveřmi zul boty, a jakmile manželka odemkla, začal se neslyšně plížit podle zdi, jak vystřižený z filmové komedie. Pobavilo ji to a usmála se: "Vidíš, že když se snažíš, dokážeš být docela roztomilý," řekla a poslala ho napřed do svého pokoje. Mrkla ještě do ledničky, ale vzhledem k tomu, že přírůstek do rodiny nečekala, zavrhla program VEČEŘE V SOUKROMÍ a šla za Milencem. Rozvaloval se v křesle a pokuřoval.

"Tady se nekouří," podotkla. Zas jí to trochu rozladilo. "Běž když tak do kuchyně." On ale nevnímal a začal zas povídat.

"Hergot, nech už toho, meleš jedno a to samý pořád dokola," vyjela na něho, už ji vzletné věty o tlumeném osvětlení a její kráse začínaly rozčilovat. "Jenže za to nemůžeš ty, ale programátor," uvědomila si a uvažovala nahlas dál: "A ten, jak tě tak sleduju, fantazií příliš netrpěl. I když generaci babiček bys možná rozechvěl, to jo."

Milenec jejímu monologu naslouchal s výrazem nábožného vytržení a ji to začalo bavit: "A podle čeho tě dělali? Podle statistických výzkumů? A jmenoval se ten výzkum *Požadavky na průměrného milence* nebo *Průměrné požadavky na milence* nebo *Požadavky na milence průměrné ženy*? A přihlédli také k dopisům diváků? A k erudici odborníků z před - a manželských poraden?"

Odpovědi se nedočkala, jen stále stejného uchváceného pohledu, tak přepnula na MILOVÁNÍ.

"Tak se ukaž, hochu."

"Nechtěla byste mi stát modelem? Pokusil bych se zachytit vaši dokonalost..." blábolila hračka.

Manželka se rozesmála: "Jinou fintu neznáš? A co motýly - sbíráš?"

Milenec neztratil důstojnost ani na okamžik.

"Ale ovšem, kdybyste mě někdy chtěla navštívit, rád vám své sbírky ukáži."

"Vzpamatuj se, trumbero, bydlíš tamhle v té krabici," řekla a blaženě si pomyslela: "A taky tam hned půjdeš, jen co dojede program, a já budu zítra celý dopoledne spát..."

Vzpomněla si ještě na jeden knoflík a přepnula na tykání.

"Tak co, kočko, jdeme na to?" přešel Milenec okamžitě do familiérního tónu a zároveň do akce. Než se vzpamatovala, stála nahá uprostřed pokoje a Milenec se lísal o sto šest, rozpálený těsně pod bod tání.

Nepříjemné to rozhodně nebylo, přinejmenším hřál. Jenže jakmile se na ni přeneslo jeho vzrušení, Milenec z neznámých důvodů vypnul. Bez hlesu se sesul a na zemi se válel kus umělé hmoty, podpíraný konstrukcí nejvyšší kvality. Připadala si jako pitomec téže jakosti.

"Asi to budou ty zatracené baterky," vztekala se. "Taky mě mohlo napadnout zapojit ho do sítě, hned jak jsme přišli."

Prohrabávala krabici s náhradními díly, oblečením a ostatními doplňky, až konečně našla šňůru a strčila ji do

zásuvky a nic. Ležel dál, ani se
nehnul.

"No tak vstávej, neblbni," šťouchala do něho. Zas nic. Přestávala se stydět za ten vánoční svetr, protože tohle teda byl opravdu dáreček.

"Já snad půjdu spát," povzdechla si, ale nedalo jí to, vstala a šla hledat šroubovák.

A vtom ji oslnilo prudké světlo. Škubla sebou a otočila se. Ve dveřích stál manžel ještě se dvěma muži, jednoho z nich si neurčitě pamatovala z nějakého večírku.

"Cccccco děláš?" vykoktala ztuhlá údivem. "Co to má znamenat?"

Manžel jakoby ji nevnímal.

"Tak to vidíte sám, pane doktore," obrátil se k jednomu ze svých společníků a v hlase měl dobře zahranou trpkost. "Když jsem na to všechno nechtěl přistoupit já - významně pohlédl na šroubovák - našla si někoho ochotnějšího. "Byl bych rád, kdybyste mi hned po svátcích napsal žádost o rozvod."

Stála jak uhranutá, zmohla se jen na slabé máchnutí rukou směrem ke krabici.

"Ale vždyť ty sám..."

Manžel jakoby si jí právě všiml. Mluvil z dálky a ledově: "Doufám, že nebudeš dělat potíže. Jsem ochotný se dohodnout na nějakém přijatelném důvodu. V tom případě nebudu u soudu žádné intimnosti ventilovat."

"Intimnosti!" vykřikla. "Na žádný nemáš, a tak, aby ses mě zbavil, mi dáš atrapu," a začala do Milence hystericky šťouchat šroubovákem, který stále ještě držela v ruce.

"Kočko, nech toho, to bolí," ozval se najednou Milenec rozverně. Oba muži se po sobě pohoršené podívali. Manžel tiše dodal tak, aby to slyšela jen ona: "Chvíli to trvá, než se po přepnutí nahřeje, víš," a směrem ke svým průvodcům pokýval hlavou, jako že to sice přesahuje všechno, ale on *velkorysý* hodlá zůstat až do konce, ať už to bude jak chce trpký, a nahlas řekl: "Nechci ti do ničeho mluvit, ale mohla by ses obléknout."

Manželka se sesypala na podlahu jako hromádka karet.

"Ty hajzle, ty darebáku," křičela do koberce.

"To by snad stačilo, pane doktore, že," pronesl jeden muž k druhému. Slyšela, jak odcházejí a zavírají za sebou dveře.

"Tak doufám, že se budeš chovat rozumně," zopakoval manžel a odešel za nimi.

Vyskočila, běžela k oknu a viděla, jak nastupuje do auta, ve kterém seděla krásná blondýnka, tolik, zatraceně tolik živá...

Zavyla jako zvíře. Kopla do Milence a z toho laškovně vypadlo: "Ty jsi ale vášnivka..."

Už bylo všeho přespříliš.

"Drž hubu," řekla a pak do jeho plastů vrazila šroubovák až po rukojeť. Milenec nelidsky zařval.

"Kristepane, vždyť já ho zapomněla vypnout," uvědomila si ve vteřině, ale už bylo pozdě. Škubal sebou na podlaze a za dveřmi se začalo ozývat bouchám dveří a výkřiky: "Něco se stalo! Je tam nějaký chlap! Ale vždyť pán teď přece odcházel pryč! Otevřete! Otevřete!"

Seděla na podlaze a říkala si: "Ještě chvílku, ještě chvílku mě nechtě..."

A do toho uslyšela, jak se policejní siréna ozývá blíž a blíž.